

Skal Norge innvikles i krigspolitikken?

To artikler av Vidkun Quisling.

2. artikkel.

Folkenes Forbund, den organisasjon, i hvis virkeliggjørelse Fridtjof Nansen så verdens eneste håp, er således, som jeg har gjort rede for i forrige artikkel, på lang vei bort fra sin opprinnelige oppgave og mål. Etter min mening vilde de store mellomfolkelige og europeiske spørsmål som Folkeforbundet beskjeftiger sig med, kunne løses langt bedre om Sovjetveldet var satt helt og holdent utenfor, og om forholdet til det var blitt betraktet som et fellesanliggende. Og det hadde vært mer til ære og gagn for den mellomfolkelige politikk som venstre foregir sig å tjene, om vår stats- og utenriksminister i dette ytterst tvilsomme spørsmål om bolsjevikenes optagelse i Folkeforbundet, hadde delt Sveits, Belgiens og Nederlands rake og rett-linjede standpunkt. Derved kunde han muligens også ha vellet denne saken istedenfor sammen med sine nordiske halvmarxistiske kolleger å fremme denne affære og på et så sumpig grunnlag innvikle Norge i en internasjonal politikk, som åpner skjebnesvangre perspektiver for vårt land, selv om det for visse stormakter kanskje kan synes å være god politikk. Men det er i forholdet til marxismen på akkurat samme måten mellom statene som mellom partiene i de enkelte land. Særinteressene forhindrer samling og enig front mot den felles og farlige fiende. Og på den måten graver de „borgerlige“ stater og partier en grav både for sig selv og andre.

Det kan imidlertid ikke være tvilsomt at det nu fullbyrdede ikke stemmer med Norges nasjonale interesser. Det svekker vår nasjonale og moralske motstandskraft mot marxismen og faren fra øst. Det setter også vår nøytralitet i fare på en måte som kan få uberegnelige følger så lenge Japan og særlig Tyskland står utenfor forbundet, og Norge således er bundet til en ensidig stormaktsgruppering. Det er jo mulig at Tyskland vender tilbake til forbundet, og at det også underhånden allerede er ført forhandlinger om dette. Men verden kjenner iallfall ikke noe til det. Det eneste vi vet er at Tyskland gjør sin tilbakevenden avhengig av likestilling i rustningsspørsmålet. Og det forekommer mig at hensikten med det

nu skjedde bl. a. må være nettop å hindre at Tyskland oppnår en slik likestilling.

I tilfelle av tvist mellom f. eks. Tyskland og Frankrike, og en sådan forvikling er det jo Europa nettop trues av, tvinges en under disse forhold til å regne med muligheten av en konflikt også mellom Folkeforbundet og Tyskland. I et sådant tilfelle har en ingen garanti for at Tyskland likesålett som Japan vil bøie sig for bestemmelsene i forbundspakten som det jo står utenfor. Hvis det da kommer til en krig i Mellem-Europa igjen, er Norge ifølge forbundspaktens artikkel 16 i og med en slik veibnet konflikt på krigsfot med Tyskland. Sely om Norge ikke går med på å delta i forbundets veibnede aksjon etter artikkel 16 punkt 2, hvilket kanskje kan bestrides om det er forpliktet til, så innebærer situasjonen under alle omstendigheter to overhengende farer for vårt land og folk.

For det første er vi da i henhold til artikkel 16 punkt 3 nødt til å gi også russiske stridskrefter anledning til å rykke gjennom vårt land for derfra f. eks. å rette et flankestøt mot Tyskland, en operasjon som kan fremstille sig som meget ønskelig for Tysklands fiender, og ikke minst for bolsjevikene. Men hvad det kan bety for vårt marxist-redne land i en almindelig krigssituasjon „å ta (som forbundspakten påbyr) de nødvendige forholdsregler for å lette gjennomfart gjennom sitt område“ for den røde arme, kan de som ikke skjønner det av sig selv, kanskje få et klarere begrep om ved nu å lese arbeiderparti-pressens kommentarer til Sovjetveldets innmeldelse i Folkeforbundet.

Fliertallet i landsstyret i Det norske arbeiderparti (bl. a. Stang, Schefflo, Halvard Olsen, Aamot, Tranmæl, Alfred Madsen, Torp, Os-

car Nilsen og Fremo) vedtok i sin tid følgende innstilling:

„Kapitalistklassen optrer i sin brutale kamp mot arbeiderne internasjonalt. De borgerlige stater har i Nasjonenes Forbund sin internasjonale arbeiderfiendtlige organisasjon. Stortingets borgerlige representanter har besluttet at også Norge skal tilhøre denne internasjonale sammensvergelse som styres av de maktbegjærlige entente-imperialister. Landets nøytralitet er ofret til fordel for den borgerlige undertrykkelsespolitikk.“

Nu er situasjonen vendt om, og pipen har fått en annen lyd. Fra å være et våben mot Sovjetveldet, er Folkeforbundet blitt et våben for revolusjonspolitikken, slik som Arbeiderbladet utbrer sig om, bl. a. 12. ds.: „Krigsstrategisk betyr innmeldelsen utvilsomt en seier for Sovjetunionen,“ skriver Arbeiderbladet, og Moskvas drabanter i det norske arbeiderparti belager sig på å gjøre en lignende volteface som de store kameratene. Men landets nøytralitet er fremdeles ofret. Bare den negang er utvilsomt mer satt på spill, og til fordel for fransk maktpolitikk og for den røde imperialismen, som vil drukne Europa i borgerkrigens og revolusjonens blod eller i en almindelig europeisk krig! Det er betegnende at det er alle de store borgerlige partiers representanter som således gjør innrømmelser til marxismen, og rekker en glad og hjelpende hånd til en sak som ikke kan annet enn å tjene utbredelsen av den røde pest, kommunistenes verdensseier og eget folks undergang.

På den annen side må Norge også være forberedt på at Tyskland i et givet tilfelle selvfølgelig ikke vil se uvirksomt på at Norge slik har oppgitt sin nøytralitet. Jeg vil minne om Englands optreden mot Danmark i en lignende situasjon under Napoleonskrigene (Kjøbenhavns bombardement og den norsk-danske flåtes ødeleggelse) og om Belgiens og Rummenias skjebne i verdenskrigen. Og hvad den rent militære side av saken angår, må vi ikke minst holde oss for sie den kolossale utvikling av flyvevåbnets effektivitet for slike krigsølemed.

Således kan vi også på denne måten engang måtte utsone våre nuværende lederes uvidenhet og feil. Det nasjonale forfall (jfr. Grøn-

et naturlig ledd i hele denne typiske, liberale og unasjonale degenerasjonspolitikken. Men det forekommer mig at denne affære betegner et høidepunkt og burde være et punktum.

Skulde det ikke være på tide at vårt folk får en riktigere forståelse av de samme plikter og av de virkelige kjensgjerninger? Skulde det ikke være på tide at Mowinckel, Hambro & Co. ikke lenger får drive sitt spill med Norges nasjonale interesser og landets og dets borgeres

Det kan imidlertid ikke være tvilsomt at det nu fullbyrdede ikke stemmer med Norges nasjonale interesser. Det svekker **Confiance** og moralske motstandskraft mot marxismen og faren fra øst. Det setter også vår nøytralitet i fare på en måte som kan få uberegnelige følger så lenge Japan og særlig Tyskland står utenfor forbundet, og Norge således er bundet til en ensidig stormaktsgruppering. Det er jo mulig at Tyskland vender tilbake til forbundet, og at det også underhånden allerede er ført forhandlinger om dette. Men verden kjenner iallfall ikke noe til det. Det eneste vi vet er at Tyskland gjør sin tilbakevenden avhengig av likestilling i rustningsspørsmålet. Og det forekommer mig at hensikten med det

parti-prensens kommentarer til Sovjetveldets innmeldelse i Folkeforbundet. **Sk Okkupasjonshistorie, 2014**

Flertallet i landsstyret i Det norske arbeiderparti (bl. a. Stang, Schefflo, Halvard Olsen, Aamot, Tranmæl, Alfred Madsen, Torp, Os-

På den annen side må Norge også være forberedt på at Tyskland i et givet tilfelle selvfølgelig ikke vil se uvirksomt på at Norge slik har oppgitt sin nøytralitet. Jeg vil minne om Englands optreden mot Danmark i en lignende situasjon under Napoleonskrigene (Kjøbenhavns bombardement og den norsk-danske flåtes ødeleggelse) og om Belgiens og Rumeniens skjebne i verdenskrigen. Og hvad den rent militære side av saken angår, må vi ikke minst holde oss for øie den kolossale utvikling av flyvevåbnets effektivitet for slike krigsøiemed.

Således kan vi også på denne måten engang måtte utsone våre nuværende ledes uvidenhhet og feil. Det nasjonale forfall (jfr. Grønlandssaken) gir mange utslag.

*

Norges politikk har nu i mange, lange år, vært Mowinckel-politikk og Hambro-politikk. Statsminister Mowinckel og stortingspresident Hambro har i en årrekke hatt anledning til å vise sin evne til å reise Norge nasjonalt, politisk og økonomisk, til å hevde Norges gamle rettigheter i det nasjonale opgjør med Danmark, til å rydde op med marxistenes (Arbeiderpartiets og Moskva-kommunistenes) revolusjonære og landsforræderske undergravningsarbeid. Resultatet kjenner vi. Og den her omhandlede, for landets sikkerhet og fredelige utvikling så alvorlige sak, er forsåvidt bare

et naturlig ledd i hele denne typiske liberale og unasjonale degerasjonspolitikk. Men det forekommer mig at denne affære betegner et høidepunkt og burde være et punktum.

Skulde det ikke være på tide at vårt folk får en riktigere forståelse av de samme plikter og av de virkelige kjensgjerninger? Skulde det ikke være på tide at Mowinckel, Hambro & Co. ikke lenger får drive sitt spill med Norges nasjonale interesser og landets og dets borgeres skjebne?

Det overveiende flertall av det norske folk ønsker at Norge effektivt gjør sin aktive innsats i folkenes verdensfellesskap for fredens sak. Og de er sikkert villig til å ofre meget for et virkelig effektivt, reelt og sunt fredsarbeid. Men de er ikke villig til å opgi vårt lands nøytralitet for å gjøre Norge til en brikke i stormaktenes intrigespill og til et lettere bytte for den jøde-kommunistiske internasjonale.

Norge trenger nu et nasjonalt riksstyre som kan hevde samfundets sikkerhet og rikets ære, og som så langt råd er kan finne utveier til å sikre Norge mot skjebnesvangre følger av den aksjon

som de forhenværende Grønlands politikere med stor tilfredshet og glede har gitt sin stemme og støtte i Genève.

Vidkun Quisling.